

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijų leidinys

Yra vienintelė laisvės išraiška, kurios taip siekia žmogus, – mes kiekvienas. Mes vis ieškome ir ieškome pilnatvės, gerbūvio, ramybės savo gyvenimuose, dar labiau – būti laisvais, savo vidumi, savo elgsena, visu gyvenimu... Tiesiog sėdėti kaip Marija, ir džiaugtis buvimu kartu... Ieškome lengvumo būsenos, tarsis išskristi iš apribojimų narvo, pajusti savo sparnų užmojo jėgą, – tai reiškia – suteikti sau teisę maksimaliai išreikšti save pačius, galimybes ir talentus čia, savo gyvenimuose čia ir kol esame.

Tai vidinis mūsų noras leisti sau gyventi savo gyvenimą taip, kad atsigręžę į jį ar atgal, galėtume tiesiog stabtelėti, prisėsti prie jo ir džiaugtis...

Atsiminti viską, kas buvo užgniaužta, užslopinta, įvartyta į kampą, suveržta į mazgą... Ir džiaugtis, kad jau laisva.

Atsiminti tai, kai buvo pakirpti sparnai, savo ar kitų rankomis... Ir matyti laisvas savas rankas.

Tai, ką buvo baisu pripažinti, atskleisti, pajusti... Ir dabar mėgautis tuo.

Tai, kas veržėsi į laisvę, bet buvo užslopinama, vos apie tai pagalvojus ar prabilus... O dabar drąsiai kalbant apie visa tai.

Tai, kas buvo iš meilės ir gerumo, bet suteršta... Dabar, nuvalius, grožėtis.

Kiekvieniame iš mūsų yra gyvumo, laisvės, ramybės ilgesio širdis, kuri pravirksta to pilnumo nepajausdama, prislėgta ar uždaryta.

Būkime laisvi ir savimi! Viso labo, – tai tik du žodžiai. Ir šie du žodžiai dažnai mums tampa pačia sunkiausia misija ir pašaukimu gyvenimuose... Didžiausių troškimų išraiška. Ir, vieninteliu šansu išskleisti mūsų širdžių sparnus.

**“Palaiminti, kurie Dievo žodį
išsaugo geroje širdyje
ir duoda vaisių kantrumu.”**

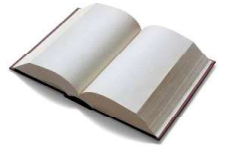
Plg. Lk 8, 15



ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Pr 18, 1–10a; Ps 14, 2–4ab. 5; Kol 1, 24–28

Psalmės atliepas



Viešpatie, kas gali svečiuotis Tavoje Palapinėje?

Evangelija pagal Luką (10, 38–42)

Jiems keliaujant toliau, Jėzus užsuko į vieną kaimą. Ten viena moteris, vardu Morta, pakvietė jį pavišėti. Ji turėjo seserį, vardu Mariją. Ši, atsisėdusi prie Viešpaties kojų, klausėsi jo žodžių. Morta buvo susirūpinusi visokiu patarnavimu. Ji stabtelėjo ir pasiskundė: „Viešpatie, tau nerūpi, kad sesuo palieka mane vieną patarnauti? Sakyk, kad ji man padėtų“. Tačiau Viešpats atsakė: „Morta, Morta, tu rūpiniesi ir sielojiesi daugeliu dalykų, o reikia tik vieno. Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos atimta“.

Evangelijos komentaras:

„Tu rūpiniesi ir sielojiesi daugeliu dalykų, o reikia tik vieno“.

Ar Jėzaus dovanota ramybė viešpatauja tavo namuose ir asmeniniame gyvenime? Jėzui patiko lankytis svetinguose Mortos ir Marijos namuose. Šis trumpas vizitas atskleidžia, kokie skirtingi Mortos ir Marijos temperamentai. Mortai patiko patarnauti svečiams, tačiau jos nerimastinga maniera sukėlė nepasitenkinimą. Tuo tarpu Marija paprasčiausiai pasitikėdama sėdėjo prie Jėzaus kojų ir dėmesingai klausėsi. Ji instinktyviai jautė, kad Mokytojas tuo momentu labiausiai traukė jos dėmesio. Nerimas bei nuolatinis rūpestis trukdo mums klausytis ir skirti Jam visą dėmesį. Jėzus liepia mums pavesti Jam visus reikalus bei rūpesčius, nes Jis yra vertas pasitikėjimo. Jo malonė išlaisvina nuo bereikalingo nerimo. Ar dėmesingai ieškau Jo dalyvavimo mano gyvenime? Ar Jėzus laukiamas ir gerbiamas mano gyvenimo namuose?

Jėzus trokšta, kad mes atrastume vietos Jam ne tik savo tikėjime, bet ir savo namuose bei kasdienėse gyvenimo aplinkybėse. Mes pagerbiame Dievą, paaukodami Jam viską, ką turime ir ką darome. Galų gale, juk visas mūsų turtas yra pačio Dievo dovana. Apaštalas Paulius ragina mus visame kame šlovinti Dievą: „Ir visa, ką tik darytumėte žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus vardu, per jį dėkodami Dievui Tėvui.“ (Kol 3, 17). Kai sėdi, valgai, miegi ar linksminiesi su svečiais bei draugais, atmink, kad Jėzus taip pat svečiuojasi tavo namuose. Šventasis Raštas pasakoja, kaip Abraomas priėmė savo namuose tris nepažįstamus keliautojus, jis taip pat priėmė Dievą, kuris palaimino jį už dosnų svetingumą. Dievas nori, kad džiaugtumės Juo ir šlovintume Jį bendraudami su kitais žmonėmis ir naudodamiesi Jo dosniomis dovanomis. Savo ruožtu, Dievas palaimina mus savo maloningu artumu ir pripildo džiaugsmu.

Beieškodami gyvenimo prasmės, mes dažnai atrandame Jėzų. Pasikviečiame Jį į savo namus – į savo širdį... Ir Jis ateina. Kaip žadėjo... Tuomet pradėdame visaip rūpintis, kaip Jį ten išlaikyti: einame į bažnyčią, į Jį kreipiamės malda, kai kurie net kitais žmonėmis pasirūpiname, juose matydami patį Jėzų... O vakare galbūt pradėdame ne melstis, o skųstis Dievui (kaip Morta) vardindami visus savo gerus darbus ir piktindamiesi, kokie blogi žmonės mus supa ar supa. Žmonės, kurie nesupranta, nepadeda, neužjaučia ir net nepadėkoja... Ir prašome Dievo priversti juos būti geresniems mums. Tada jaučiamės atlikę viską labai gerai, atidavę viską, ką turėjome atlikti – pamaitinę ir prižiūrėję Jėzų, bet tuo pačiu tokie nelaimingi ir neįvertinti...

O viskas tik dėl to, kad pamirštame svarbiausia – sustoti, padėti galvą ant Jo kelių ir pajusti švelnią ranką. Pamirštame įsiklausyti ir išgirsti, ką Jis kalba atėjęs į mūsų širdžių namus. Tik pajautę ir išgyvenę Jo artumą, tik pamilę taip kaip Jis – jausimės laimingi dirbdami ir tarnaudami. Ir net tada, kai Jėzus ne tik užsuka, bet ir apsigyvena mūsų namuose, Jis nevadovauja, neįsakinėja, bet visada duoda galimybę rinktis. Galimybę pasirinkti geriausiąją dalį... Teteikia Jo buvimas mūsų namuose gyvybę ir džiaugsmą!

*Viršužiglio bažnyčios architektas
dr. Liucijus Dringelis*

Apie Viršužiglio Šv. Onos bažnyčią



Sumanymas pasistatyti bažnyčią Viršužiglio kaimo bendruomenei jau buvo kilęs gerokai anksčiau, negu buvo atkurta Lietuvos nepriklausomybė, tačiau, suprantama, tokių galimybių tada negalėjo būti. Tokio sumanymo pagrindą sudarė tai, kad į Viršužigį persikėlė gyventi nemaža dalis buvusio Kampiškių kaimo gyventojų, kuris, su bažnyčia, 1958 m. buvo užlietas Kauno marių. Naujai pastatyti bažnyčią, vietoje buvusios, kėlė klausimą ne tik tos užlietos bažnyčios patarnautojas Justinas Strašinskas, bet ir kaimo bendruomenė. Apie tai buvo rašoma ir vietinėje spaudoje. Tačiau, tiktai prasidėjus Atgimimo laikotarpiui, apie 1988 – 1990 m., atsirado galimybė šią bažnyčią projektuoti ir statyti.

Prisimenu, maždaug tuo laikotarpiu, į mane kreipėsi seniai pažįstamas Viršužiglio kaimo mokytojas Liudas Leliūnas su prašymu, – patarti arba kuo nors padėti dėl bažnyčios projektavimo bei statybos. Suprantama, sutikau kuo tik galėsiu padėti, nors buvo ir abejonių dėl savo galimybių, nes buvau labai užimtas, o bažnyčia yra išskirtinis objektas, kurio sukūrimui, projektavimui reikalingas atitinkamas pasiruošimas, susikaupimas. Be to, buvo daug nežinomųjų – dėl statybos vietos, pastato medžiagos, bendruomenės norų bei galimybių ir kt.

Taigi, pirmiausia susipažinau ir pradėjau bendrauti su Viršužiglio bendruomenės įgaliotu atstovu Bronium Jusčium, su kuriuo teko dirbuotis visą bažnyčios projektavimo ir statybos laikotarpį. Iš jo sužinojau, kad projektuojama bažnyčia (tuo metu buvo vadinama koplyčia), bus medinė, karkasinė, jos statybos vieta numatyta kaimo kapinėse, kad bažnyčios statyba bus vykdoma bendruomenės lėšomis ir pajėgomis, talkų būdu, be rangovo, darbų vykdytojo, be pastovių darbininkų ir kt.

Visa tai išsiaiškinęs ir įvertinęs gana sudėtingą padėtį, vis tik nusprendžiau bažnyčią suprojektuoti ir jos statybą prižiūrėti be jokio atlygio, tačiau su sąlyga, kad viskas turi būti vykdoma tiksliai pagal projektą, be jokių nukrypimų ir savavaliavimų.

Pirmasis, labai svarbus, svarstymų klausimas iškilo dėl bažnyčios statybos vietos tikslinimo. Kaimo bendruomenės bažnyčios statybos vieta buvo parinkta kapinių viduryje, tarp medžių, mažoje erdvėje, menkai matomoje vietoje. Man tos vietos parinkimas buvo nepriimtinas ir aš padariau eskizus su nauju pasiūlymu – bažnyčią statyti kapinių pakraštyje, prie kelio, gerai matomoje vietoje, suformuojant erdvį, jaukų, gerai apšviestą šventorių. Mano pasiūlymui, kad ne bažnyčia turi būti kapinėse, bet prie bažnyčios turi būti kapinės, buvo pritarta ir šis pasiūlymas buvo įgyvendintas.





Šv. Onos šventė Viršužiglyje; 30 METŲ Viršužiglio bažnyčia

Liepos 27 d., sekmadienį, 13 val., Viršužiglio bažnyčioje bus švenčiama Šv. Onos šventė. Tai Viršužiglio bažnyčios vardinė, titulinė šventė.

1995 m., padedant ir besirūpinant architektui Liucijui Dringeliui, Viršužiglio bažnyčia buvo pastatyta pačių viršužiglečių.

Tai buvo svajonė, didelis noras turėti savą bažnyčią savame krašte! Tai išsipildė! Tuo visi džiaugiamės nuolat, joje gyvename jau 30 metų! Ir gyvensime, ir švęsime!

Ruošimės bendram šventimui ir pasidžiaugimui visi! Mūsų laukia labai smagus šventimas!
Ateinantį sekmadienį, Šlienavos bažnyčioje, Eucharistija bus švenčiama tik 9 val.



Ateinantį ketvirtadienį, vakare 18 val., kviečiame pasitvarkyti Viršužiglio bažnyčioje. Valysime langus, visur dulkes, išplausime, kad būtų miela susirinkti šventimui. Nors, ir taip būna miela...

➡ Išsprendus minėtą bažnyčios statybos vietas parinkimo klausimą, prasidėjo tolimesni jos projektavimo darbai. Pirmiausia, reikėjo nuspręsti kokios bažnyčios norime, koks vaizdas jos turėtų būti, kaip derintusi pastatas su aplinka ir kt. Įvertinus anksčiau aptartas statybos sąlygas ir ribotas galimybes, buvo nustatyta projektuojamos bažnyčios architektūrinė koncepcija. Tai turėtų būti nedidelė, kukli, nesudėtingų konstrukcijų, tradicinio plano, tačiau turinti šiuolaikinės architektūros bruožų medinė bažnyčia. Ją projektuojant, to ir buvo siekiama.

Nors būsimos bažnyčios bendras įvaizdis buvo beveik aiškus, tačiau dar teko nemažai medinių bažnyčių aplankyti įvairiose šalies vietovėse, susipažinti su Lietuvos liaudies architektūros tyrimais, o taip pat panagrinėti Broniaus Kviklio enciklopedinį veikalą „Lietuvos bažnyčios“ (1980 m.).

Viršužiglio bažnyčios projektas buvo parengtas 1990 m., ir tų pačių metų rudenį suderintas su derinančiomis įstaigomis. Projektas taip pat buvo suderintas (1990-12-09) ir su Vilkaviškio vyskupija, kurios vyskupas Juozas Žemaitis, derindamas, parašė: „Projektui mielai pritariu“.

Bažnyčios statyba prasidėjo 1991 m. pavasarį. Pastato vietos nužymėjimas, pamatų betonavimas, karkaso konstrukcijų statymas ir kiti statybos darbai kėlė kaimo bendruomenės didelį susidomėjimą ir norą kuom nors prisidėti prie bažnyčios statybos.

Organizuojant ir vykdant šiuos statybos darbus, be jau minėto B. Jusčiaus, labai daug prisidėjo Jonas Brazaitis. Jis, būdamas statybininkas, vadovavo ir vykdė stambiausius statybos darbus – klojo pastato pamatus, montavo sienų, stogo, bokšto karkasą ir kt. Taip pat paminėtinas skardininkas Julius Matuliūnas, kuris puikiai uždegė bažnyčią ir jos bokštą cinkuotos skardos stogu, tačiau stogelio virš pagrindinio įėjimo į bažnyčią apskardinti nespėjo, mirė. Labai daug prie bažnyčios statybos darbų prisidėjo Kęstutis Malinauskas, kuris be įvairių organizacinių reikalų, įvykdė viso pastato elektros instaliaciją ir kt.

Didelę statybos darbų dalį sudarė bažnyčios apdaila – pastato vidaus ir išorės medžio lentelėmis apkalimas. Šiuose darbuose ypač pasižymėjo Jonas Rutkauskas ir Jonas Piuraitis, kurie dviese puikiai iškalė visą bažnyčios vidų – sienas, lubas, sutvarkė choro balkoną ir kt. Minėti statybos darbai, visumoje, vyko gana neblogai, tačiau būta ir kai kurių nesklandumų – nukrypimo nuo projekto bei kitų pažeidimų. Dėl to vienu metu teko netgi statybą stabdyti, tačiau po to, – viskas vyko gerai, iki sėkmingo bažnyčios statybos užbaigimo.

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,
Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.